İKİSİ ARASINDA NE FARK VAR

*** ***

Feriduddin AYDIN
feriduddin@gmail.com

دار العِبَر للطباعة والنشر

Al-Ibar Publishing
İstanbul-2020

Benzeşen iki şeyi birbirinden ayırt etmesi için, muhataba yöneltilecek basit bir sorudur bu aslında... Çünkü iki farklı şey, birbirine o kadar çok benzetilebilir ki bunları ayırt etmek için bazen birilerine böyle bir soru yöneltmek durumunda kalabilirsiniz.

Birbirine benzediği için değil, bilâkis benzetildiği için karıştırılan o kadar çok *(farklı iki şey)* var ki bunları sık sık karıştırdığı için, yaratıldığından beri bugüne kadar insanoğlu, hayat sınavında sürekli bocalayıp durmaktadır. Nitekim biraz derin düşünecek olursak, insanlık tarihinde sayısız acıların ve talihsizliklerin *–çoğu kez-* bu *(farklı iki şeyleri)* birbirine karıştırmaktan dolayı yaşandığını anlarız, bu yanılgıyı izah etmek için de *«tarih tekerrürden ibarettir»* deriz.

Tabiatıyla hiç kimse örneğin; asit ile su arasındaki farkın önemini küçümsemez ve ihmal etmez. Çünkü bu iki şeyden birini öbürünün yerinde kullanmak gibi yapacağı bir hatanın ona nasıl bir bedel ödeteceğini az çok tahmin eder, ama bir insanın, septik bir alanı hijyen bir alandan, sahte bir parayı gerçeğinden ayırt etmesi çok kere zordur. Hele benzeşen şeyler dini mahiyet taşıyor, duyguya ve vicdana hitap ediyorsa, algıda görecelik daha da artar ve bunların arasındaki farkı keşfetmek çok daha zorlaşır. Özellikle ortam, vicdan sömürüsüne ve din ticaretine müsait ise bu risk daha da artar. Onun için her mü'min bu konuda çok duyarlı olmalıdır.

Günümüzde sıkça konuşulan ve ahlâk üzerinde yaptığı yıkıcı etki yüzünden en çok bilim çevrelereni meşgul, eden hatta bu çevrelerde bezginliğe neden olan kavram kargaşasının, özellikle İslâm'a verdiği zarar çok büyük olmuştur. Örneğin, İslâm ile milliyetçilik arasında son elli yıldır zoraki bir ilişki kurmaya çalışılmaktadır. Bunun nedeni de Müslümanlığın İslâm'a benzetilmesidir. Oysa bunlar birbirinden tamamen farklı şeylerdir; ***İslâm***, vahiy kaynaklı, evrensel bir tevhid dinidir. ***Müslümanlık*** ise insan düşüncesinin ürünüdür, ***milliyetçi-beşerî*** bir dindir. Aralarında, doğrudan hiç bir alâka bulunmayan ve birbirinin alternatifi de olmayan ***İslâm*** ile ***Müslümanlık*** arasında bağ kurmak, hele bu iki kavramı birbirine karıştırmak, *-eğer düşmanlıktan kaynaklanmıyorsa-* basiretsizliktir, fahiş bir hatadır. Bu hata, son bin yıl boyunca *(özellikle Cumhuriyetin başından beri bazı odaklar tarafından)* çok sık ve yaygın biçimde işlenmiştir.

İslâm'ı millileştirmek isteyenler, onu bir ulus dini haline getirerek milli ideolojilerine alet edenler, İslâm'ın samimi bağlıları olamazlar. Bu amaçla, İslâm'ı, ondan önceki ***«ecdat dinleri»***'nin etki alanı içine çekmeye çalışanlar, bu dinlerin ayin ve ibadet şekillerini ona bulaştıranlar ağır suç işlemiş, *-egemen konumlarının etkisiyle-* toplumu da yanılttıkları için geri dönüşü olmayan yozlaşmalara kapı açmış, manevi bünye üzerinde yıkıcı etkiler bırakmışlardır. İslâm'ın nazik ve dokunulmaz kavramlarını *(mistik mitolojinin ve Hint ruhaniliğinin etkisi altında)* sahte benzerleriyle değiştirmek veya yorumlamak isteyenler, son kuşaklarda İslâm'dan sapmalara, dini konularda sorumsuzca tartışmalara ve çekişmelere ortam hazırlamışlardır.

Zıtlarıyla sıkça karıştırılan bu kavramların ve karşıtlarının işte küçük bir listesi:

Din ile felsefe, ibadet ile gelenek, ruhaniyet ile mistisizm, tevhid ile şirk, iman ile küfür, ihlâs ile riya, zikir ile vird, ezkâr ile evrâd, ibadet ile ayin, muhabbet ile aşk, huşu ile vecd, Allah ile tanrı, İslâmî nikah ile imam nikâhı, Ramazan Bayramı ile Şeker Bayramı, Nebi ile veli, âlim ile tarikat şeyhi, zahit ile sofu, muvahhid ile müşrik, muttaki ile derviş, cami ile tekke, Kur'an ile mevlit, itikâf ile uzlet, tefekkür ile rabıta, tevazu ile yalakalık, vakar ile kibir, sabır ile ödün, savunma ile saldırı, ruhsat ile hile-i şer'ye gibi...

Günümüzde bazı yıkıcı odaklarca bu aykırı çifte kavramların her biri öbürü ile karıştırılmış durumdadır. Karmaşa bununla da sınırlı değildir. Nitekim yukarıdaki listeyi çok daha uzatabilirsiniz. Aynı zamanda bu odakların faaliyetleri de alabildiğine hızlanmış ve yoğunlaşmış, dindar ve muhafazakâr kalabalıklar arasında ***Cevşencilik*** ve ***Rabıtacılık*** yaygınlaşmıştır. İslâm'ın tertemiz vücudu üzerinde, bin yıldan beridir kasıtlı kasıtsız türlü türlü müdahalelerde bulunularak, evrenselliğine gölge düşürülmüştür. Onu, İlâhi boyasından soyutlayarak anlaşılmaz hale getirmiş olan karanlık zihin ve zihniyetlerin bugünkü uzantıları, İslâm'ın yakasından ellerini bir türlü çekmek istememektedirler.

Bu ilgi ile vurgulamak gerekir ki; beyin yıkamanın sanata dönüştüğü, insanları *(bilhassa vicdanî meselelerde)* yanıltmanın hüner olduğu, din ticaretinin başını alıp yürüdüğü, Allah ile aldatmanın meslek haline geldiği, bu yüzden korkunç bir din ve düşünce anarşisinin yaşandığı Türkiye toplumunda bugün *-devasa kalınlığna rağmen-* iman ile küfür arasındaki duvarı görebilmek her aklı başında insanın kârı değildir.

Peki bu iki şey arasındaki fark nedir ve bu fark Türkiyeli insanları ne kadar ilgilendirir? Bunu bilmenin bedeli nedir?..

Bu soru, aslında kolayca ve kısaca cevaplanamayacak kadar çetindir. Üzerinde spekülasyon yapılmasına izin verilirse dedikodu mekanizmasına, komplo teorilerine, toplum mühendisliğine, algı operasyonlarına derhal malzeme oluşturur ve tahmin edilmesi güç gelişmelere yol açacak bir kapıya bile dönüşebilir. Hatta ardından iftira şantaj ve linç kampanyaları başlatılarak türlü fitneler körüklenebilir.

Onun için, bu farkları irdelerken çok dikkatli, çok bilgili, tedbirli ve cesur olmak gerekir! Çünkü Türkiye'de bugün hemen her şeyi rahatça konuşabilirsiniz, ama Allah'a kul olmak ile kula kul olmak arasındaki farklar üzerinde *–herhangi bir münasebetle-* eğer konuşmaya kalkışırsanız, başınıza çok büyük dertler açar ve dramatik olaylar yaşayabilirsiniz. Tıpkı Hz. Muhammed'in (s) M. 611 ila 622 yılları arasında Mekke'de yaşadığı acılar gibi. Bu yüce şahsiyetin ve ondan önceki peygamberlerin ancak tam anlamıyla seslendirebildiği bu farklar, esasen Cennet ile Cehennem arasındaki uçurumun bilinmeyen adıdır. Aynı zamanda insanlık tarihinin en büyük davasında temel taşı temsil eder. Onun içindir ki ağır bir bedel ödemeyi göze alamayan hiç kimse bu farklar üzerinde durmak istemez ve bunları insanlara anlatma cesaretini de gösteremez.

Bu farklar üzerinde eğer kafa yormayı düşünüyorsanız ve ciddiyseniz, *-daha açıkçası-* eğer Allah'tan başkasına kul olmayı ret ediyorsanız, o zaman tarihin en kahraman gazilerine, ***«Evrensel İbrahimî direniş hareketi»***'ne katılmaya adaysınız demektir. Bu ise sizin, *-ebedî hayatta peygamberlerle birlikte Cennetin en yüksek makamlarında ağırlanmak gibi-* muhteşem bir ödül karşılığında toplumun hemen tamamını, hatta bütün dünyayı karşınıza alacağınız anlamına gelir![1]

Bu soru, pek derin düşünemeyen insana önce çok basit gibi gelebilir; *«Allah'a kul olmak ile kula kul olmak arasındaki fark nedir?»*. Şu var ki aynı soru, figüran çoğunluğu ciddi anlamda hemen hiç düşündürmez. Bu karakter, insanlık tarihi boyunca hiç değişmemiştir değişmeyecektir.[2] Bu problemi, *«sosyal psikoloji»* inceler!

---

[1] Bk. İbrahim: 51-71, Hud: 91, Şuara: 38, 123-140, 176-188. Ankebut: 36, 37: A'raf: 59-64, Yunus: 70-73, Nahl: 113, Saffat: 123-127

[2] Bk. Hud: 17, Yusuf: 103, Ra'd: 1, İsra: 89, Furkan: 50.

Yukarıdaki soru, kalabalıkları yöneten ve yönlendiren, onları, diledikleri zaman belirlenmiş hedefler üzerine saldırtan siyaset ve mistik mafya gruplarının başındaki babaları anında huylandırır. Onların dikkatini müthiş bir refleksle üzerinizde yoğunlaştırabilir. Şunu asla unutmayınız ve kuşku duymayınız ki bu ***«babalar»***'ı en çok rahatsız eden, onları en çok korkutan şey: Allah'ın sınırsız egemenliğine iman etmiş insanın tutumudur. Çünkü bu tutum onların egemenlik sınırını daraltmaya yöneliktir. Bu mantıksal çıkarsama ile kesin olarak diyebiliriz ki -*inkâr etseler bile*- onlar *(kendilerince)* Allah ile rekabet halindedirler.

Böyle bir mantık kaosu içinde bocalayan babaların egemenliğine, Kur'an ve Sünnet nuruyla aydınlanmış evrensel zihin yapısı asla teslim olmaz. Şartlar ne olursa olsun, kula kul olmayı kesinlikle reddeder. Çünkü bu diri zihin yapısı, *(malum sorunun konusu olan farkların yanı sıra)*, benzeşen binlerce aykırı çiftler arasındaki farkları da aynı zamanda çok iyi bilir. Onları birbirine asla karıştırmayacağı gibi, bu kutupların pozitiflerini kabul etme ve savunma cesaretini gösterir, negatiflerine karşı tedbir almayı ihmal etmez, bu yüzden yaşadığı ve yaşayacağı ağır sınav karşısında da kusur işlememeye gayret eder...

«Babalar»'daki korkunun nedeni işte budur. Yani ***İbrahimî direniştir***. Bu direniş ise tarihin kaydettiği hiç bir direniş hareketine benzememiştir. Onun için tarih olmamıştır. Bütün isyanların, kurtuluş savaşlarının, bütün çıkış, itiraz ve protestoların tersine ***İbrahimî direniş***, her çağın belirleyici aksiyonu olarak süreklilik kaydetmiş, tarih yazmıştır. Bu ezelî direniş, zaman zaman sönmüş bir yanardağ görüntüsünü vermişse de güncelliğini daima korumuştur. Gücünü ve ruhunu İslâm'dan alan ***İbrahimî direniş***, son olarak Mekke'de başladığı M. 611 yılından bugüne kadar kesintisiz olarak devam etmiştir, devam edecektir...

Bu yüzden zalimler, acımasız kanlı diktatörler ve en şedit despotlar bile ***İbrahimî direnişten*** daima korkmuşlardır, bundan sonra da korkacaklardır. Nitekim **Mahmut Kaçar** adında genç bir İbrahimî çağrıcı, yıllar önce puta tapan onbinlerce paganın bir anda ödünü koparmıştı. Yüzlerce müşrik, bu muvahhid çocuğun üzerine yürüyerek onu vahşice linç etmek istemişlerdi. Oysa bu genç, hiç kimseye saldırmamış, üzerinde küçük bir çakı bile bulunmamıştı.

Doğruyu yansıtan süreli bir yayın, o günlerde olaya şu sözlerle parmak basıyordu: ***«Halkın din anlayışını afyonlaştırmaya çalışan fasıkların yüreklerine korku ve telaş salan çok sahih ve yapılması gereken bir çağrıdır. Bakalım Türkiye egemenleri, Mahmut Kaçar'ın eylemiyle somutlaşan Kur'an'ın aydınlığa olan çağrısı konusunda bundan böyle de, Mekke müşriklerinin alay, hakaret, saldırı, işkence ve katliam ile karşı koyma tutumları ile ne kadar paralelleşecekler ya da yarışacaklar?»***[3]

İbrahimî dirençte silâh ve şiddet yoktur. Onun için zalim yönetimler, gerektiğinde aklanabilmek için bu tür direnişleri bastıracak gerekçelere sahip olamazlar. Üstelik ***İbrahimî direnişin*** başarılı stratejilerine karşı ürküntü duyar ve geri adım atmak zorunda kalırlar. ***İbrahimî direnişin*** gönüllüleri peygamberler, havariler ve sahabiler gibi hareket ederler. Aslında, diktatörleri, despotları, ***«babaları»***, derin devleti ve ajanları korkutan da budur. Çünkü, insanlığa sevgi ve barış mesajları taşıyan ve *(savunma dışında)* asla şiddet kullanmayan havariler, sahabiler, aktivistler, müjdeciler ve tebliğciler *(komplolara, şantajlara, baskılara, suikatslara ve katliamlara rağmen)* sonunda daima başarıya ulaşmışlardır. Onun için diktatörlerin, despotların ve ***«babaların»*** nazarında bunlar daima korku sembolleri olarak algılanmışlardır.

---

[3] Haksöz dergisi sayı/48, Mart. 1995

Zalimler, ***İbrahimi direnişten*** o kadar çok korkarlar ki -*bu hareketin kahramanları için suç üretmek amacıyla*- bizzat kendilerine karşı bile komplolar kurar, kendi çıkarlarına inanılmaz zararlar verirler. Amerikalıların, Newyorkta'ki ikiz kulelere bizzat kendi elleriyle düzenledikleri saldırılarda olduğu gibi... Bu olay ile kanıtlandığı üzere, günümüzün sözde ***«özgürlükçü»*** hileli rejimlerinin uygulayıcıları, ***İbrahimî direnişe*** karşı müthiş bir korku içindedirler. Bu direnişin yaygınlaşmasından büyük endişe duyuyorlar. Dolayısıyla bu kişi ve yönetimler, alet olarak kullandıkları sürülerin Allah'a kulluk konusunda en ufak bir eğilim göstermesine hiç bir zaman göz yummamış, fırsat vermemişlerdir.

«Allah'a kul olmak ile kula kul olmak arasındaki fark»'ı düşünmeye gelince bu, aynı zamanda o kadar çok ve o kadar çeşitli farklılıkarı çağrıştırır ki bunların tamamını bir listeye sığdırmak mümkün değildir. Hatta bu farklılıklar yelpazesinden bazısını ancak bir kitap dolusu sözlerle açıklamak gerekebilir. Örneğin; insan ile insan kılığındaki yaratık arasında bulunan farklar gibi... Başka bir deyimle; Özgür ruhlu bir insan ile köle ruhlu insanımsı varlık arasındaki farklar gibi...

Bu ilgiyle unutmamak gerekir ki sırf Allah'a kulluk; gerçek özgürlüğün adıdır. Bu özgürlük de sadece insana yaraşır. Öyle ise gerçek anlamdaki özgürlük için direnen ve savaş veren kimse ancak insan sıfatını taşımaya layıktır. *«Farkları anlama ve liyakat denklemi»*'nden çıkaracağımız sonuç ise; hiç şüphesiz, bu yüce ve nadir türün dışında kalan iki ayaklı yaratıkların tümünü; *«insan kılıklı varlıklar»* diye tanımlamak olacaktır. Akletmeyenler, *(doğruyu yanlıştan, haklıyı haksızdan, iyiyi kötüden, şirki tevhidden ayırt etmek için aklını kullanmayanlar)* hele bu tutumu çıkar için izleyenler, çoğunluk bile olsalar yine de saygıyı ve desteği hak etmiş olamazlar.

«Sırf Allah'a kul olmak», aslında evrensel bir önermenin Ku'ânî formülüdür. Onun için bu önerme, neredeyse Ku'ân'ın evrenselliğini ve evrenselliğin Ku'ânîliğini özetler mahiyettedir. Bu formülün açılımı ise yaşamın tümünü kuşatacak kapsamdadır.[4] Bu nedenle kim olursa olsun kişi, bu formülün kapsamını *(bilgisi, kültürü, görgüsü, becerisi ve gücü dahilinde)* anlamaya ve anlatmaya çalışmakla mükelleftir. Aksi halde sosyal konumu, resmi mevkii, makamı, nüfuz alanı ve ekonomik durumu ne olursa olsun o, başkalarına köle olarak yaşamaya mahkûmdur. Bu nedenledir ki; tarih boyunca yaşamış milyarlarca sıradan insan şöyle dursun, dünyanın en azılı despotları, en kanlı diktatörleri; Nemrutlar, Firavunlar, Neronlar, Sezarlar, Kisralar, Haccaclar ve benzerlerinin tümü... aslında başkalarının birer kölesi olarak yaşamışlardır.[5] Onun için bir bakıma diktatörler ve ***«babalar»*** bile, kendilerini putlaştıran sürülerin dolaylı köleleri olarak mevkilerini koruyabilmişlerdir.

Dünyanın birçok yerinde olduğu gibi coğrafyamızda da tepedekilerin köleliği bugün artık dolaylı olmaktan çıkmış gerçek bir kölelik vasfını almıştır. Temelde adaleti tesis etmek, insanların güven içinde müreffeh ve özgürce yaşamalarını sağlamak için değil, tam tersine çıkar için yukarıdakiler aşağıdakilere köle olmayı kabul etmiş, bunun için de *(özgürlük rejimi gibi gözüken)* hileli sistemler kurulmuştur.

İnsanı, kula kul olmaktan kurtarmayı vadeden yüce İslâm Nizamını anlaşarak devreden çıkarmış olan «yukarıdakilerle aşağıdakiler» sürüsü, -*son yıllarda yaşanan aydınlanma hareketine rağmen*- kendi aralarındaki farkı bile henüz keşfedememişlerdir. Ne yazık ki bu özürlü mantığın talihsiz sonuçlarından biri de halkın yakın geleceğini tehdit eden bir din ve düşünce anarşisinin halen yaşanıyor olmasıdır. Bu ortam, daha çok fanatik çevreler tarafından beslenmekte ve kullanılmaktadır. Bunun da temel nedeni yine, benzeşen aykırı kavramların birbirine bilinçli bilinçsiz karıştırılıyor olmasıdır. Özellikle çarpıtılan

---

[4] Bk. Hacc: 18, Ra'd: 15, Nahl: 49,
[5] Bk. Ra'd: 14.

İslâmî, tarihî, manevî ve ahlâkî değerlerin anlam ve kaynakları, güdülen sürüler tarafından korunmadığı, hatta merak bile edilmediği için bu yükün bütün ağırlığını, sorumluluğunu ve risklerini bir avuç mü'min taşımak zorunda kalmaktadır. Genel anlamda İslâm'a son darbeyi indirerek boşluğunu ***«Milli Türk müslümanlığı»*** ile doldurmayı hedefleyen odaklar, bu düşünce kargaşasını olabildiğince alevlendirmeye çalışmaktadırlar.

Aykırı kavramların birbirine karıştırılması sonucu, yaşanmakta olan bugünün karmaşasını anlayabilmek için zaman tünelinde biraz geriye gitmek gerekiyor; Bilindiği üzere 1811 yılında, Ortadoğu'ya mistik bir Hint anlayışı getirilerek Osmanlı toplumuna aşılandı. O günün iç ve dış tehditleri karşısında *(özellikle Vahhabiliğe karşı)* Osmanlı yönetimi -*tarikat kisvesindeki*- bu dini, bir silâh olarak kullanmak istedi. Tekke topluluklarını tatmin etmek, özellikle tevhidin Anadolu'ya sıçramasını önlemeye çalışmak için bu mistik akıma büyük bir önem verildi; Bektaşilerden kalma bütün mekânlar bu inanca bağlı gruplara teslim ve tahsis edildi; tanınmış öncülerine maaşlar bağlandı…

Ancak bu mistik hareketle gelen felâketin en trajik sonuçları günümüz Türkiye'sinde yaşanmaktadır. İstihbarat örgütleri ve derin devlet gücüyle olabildiğince desteklenen ve yaygınlaştırılmak istenen bu dinin bağlıları, son yıllarda bütün kamu kurumlarına sızarak nihayet devleti Kemalistlerin elinden kapmayı başardılar. Büyük ihtimalle bunlar Türkiye'yi tam anlamıyla teslim aldıktan sonra, seksen yıldır devleti yöneten Sabetaistleri aratacaklardır! Nitekim bunların bir kolu tarafından bir emniyet müdürüne 2010 yılında yapılan şantajla ne kadar etkin olduklarını gösterdiler. Tarikatçı hareketin ikiye bölünmesi ve 15 Temmuz 2016 günü kapışması Neo Müslümanist örgütün etkisini azaltmamıştır. Aksine onun egemenliği daha büyük bir güç ve direnç kazanmıştır. Bu münasebetle vurgulamak gerekir ki bu örgütün eğer macerası başarıyla devam edecek olursa bundan böyle *(hedef kitle olarak hanif mü'minler başta olmak üzere)*, ona karşı durmayı aklından geçirecek kim olursa olsun, zamanı gelince bugünden tahmin edilemeyen ağır cezalara çarptırılacaklardır.

Hiç şüphe etmemek gerekir ki bunlar tam kadro işbaşına geldikten sonra yapacakları ilk şey, İslâm'ı tamamen mistikleştirmek ve Türkleştirmek olacaktır. Ondan sonra da muhtemelen her «Müslüman kişi», bir tarikat şeyhine biat etmek zorunda bırakılacaktır. Daha sonra mistik otoritenin sağlamlığını ve kalıcılığını temin edecek politikalar geliştirilecektir. Bunun alt yapısı zaten hazırdır. Amerika, yıllardır bunu planlamış, örgütlemiş, yüzden fazla ülkedeki hücre faaliyetlerini finanse etmiş ve onu BOP projesinin ortasına oturtmuştur.

Asırlardır İslâm ile mistisizm arasındaki farkın bir türlü idrak edilememesi yüzünden atalar dini, İslâm'a karşı bu ülkede ciddi bir tehdit haline gelmiştir. Irkçı mistiklere ait dev bir holdingin, derin devlet işbirliği ile desteklediği, Türkiye'nin güneyine konuşlandırılmış ***«mahayana»*** doktirinine dayalı, Patanjalist bir odak, Adıyaman'da yoğun bir faaliyet sürdürmektedir. Bu merkezin yaydığı inançlarla toplumumuzdaki İslâm algısı rafine yöntemlerle büyük ölçüde tahrip edilmiştir. Bu çabalarla hazırlanmış olan ortamda, protestanlaştırılacak bir İslâm modeli ile yakın gelecekte çok daha tehlikeli günler yaşanabilir.

Eğer sabetaistler rejimi tam anlamıyla iflas edecek olursa Türkiye'de kapışan hasımlar yer değiştireceklerdir. Muhtemel bir ***«NAKŞİ-NUR»*** koalisyonunun kadroları, Amerika'nın desteğinde siyasetin yeni aktörleri olarak sahnede yerlerini alacaklardır. Türkiye, gelecekte hakimiyetini açıkça ilân edecek bir ***Cevşenci-Rabıtacı*** kadro tarafından tam anlamıyla kuşatılabilir. Bu ihtimal gün geçtikçe güç kazanmaktadır. Kehanet hakikate dönüşecek olursa Milli Müslümanizmin uygulamaları Kemalist diktanın laisizminden çok daha acımasız olabilir! Görünen o ki; İslâm'ın Türkiye'de henüz mevcut bulunan sönük gölgelerini de ortadan kaldırarak yerini ***«Türk Müslümanlığı»*** ile doldurmaya çalışan

aktörler, bugün sınırları pek tahmin edilemeyen güçlerini, yarınlarda ortaya koyacaklardır. Dolayısıyla, dış görünüşe aldanarak gelişmelerin içyüzünden habersiz olan kalabalıklar, yarının karmaşası içinde İslâm'a ait olanla olmayanı birbirine daha çok karıştıracaklardır.

Fakat, bu durum karşısında herkesin susmayacağını, özellikle Türkiyeli hanif mü'minlerin bu defaktoyu kabul etmeyeceği düşünülmelidir. Nerede bir nemrut varsa, hiç kuşku duymamak gerekir ki orada bir İbrahim ve bir ***İbrahimî direniş*** olacaktır.

Hiç kimse şunu aklından çıkarmamalıdır; İslâm hiç bir din ve düşünce ile sentezlenemez. Nitekim 1500 yıldır, İslâm'a başka din ve düşüncelerden malzeme taşımaya kalkışanlar, ya da onun orijinal niteliklerini bozmaya çalışanlar, İslâm'a değil, bizzat kendilerine zarar vermişlerdir. Çünkü bunlar zaman içinde marjinalleşmiş, İslâm ümmetinden ayrışmış, kopmuş ve bir köşeye sıkışmışlardır; bazıları da kendiliklerinden eriyip yok olmuşlardır. Örnek mi istiyorsunuz? İşte ***Mu'tezilîlik***, İşte ***Haricîlik***, işte ***Vahhabîlik***, işte ***Neo-Selefîlik***, işte ***Dürzülük***, işte ***Nusayrilik***, işte ***Kadyanilik***, işte ***Bahailik*** ve işte ***Müslümanlık***... Bu akımların hiç biri, Evrensel İslâm'ın yerini kuşatıcı anlamda dolduramamış, onun adını değiştirememiş, Kur'an'ın ***(beyne'd-Deffeteyn)*** içeriğini tahrif edememiş, İslâm Ümmetinin önemli bir yekûnunu etkileyememiş, bilâkis zaman içinde ömrünü tüketmiştir... Denenmiş olan bu yolu yeniden denemeye heveslenenler er veya geç hüsrana uğrayacaklardır.

Öyle ise geç kalmadan ***«ikisi arasındaki fark ne?»*** sorusunun doğru cevabını bulalım, ***İbrahimî direnişi*** küçümsemeyelim, sapla samanı birbirine karıştırmayalım. ***Müslümanlığı*** Yüce ***İslâm***'ın karşısına çıkarmayalım; haddimizi bilelim ve tez elden tevbe edelim...Unutmayalım ki fitne hiç kimseye yarar sağlamaz. Bizzat fitneciye bile!

